

Mál nr. 255/2004

M vegna hunds

og

Vátryggingafélagið X v/ábyrgðartryggingar bifreiðar

Umferðaróhapp þegar ekið var á lausan hund 20.09. 2002.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 17.12. 2004, ásamt fylgiskjölum 1-8 þ.á m. skýrslu lögreglu og afriti úrskurðar nefndarinnar í máli 274/2002.
2. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 03.01. 2005.
3. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 1048/2002.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila. Þeirrar umfjöllunar er óþarft að geta ítarlega.

Í málskotinu og niðurstöðu Tjónanefndar vátryggingarfélaganna og nefndu bréfi vátrygginga-félagsins er tjónsdagur sagður 20.09. 2002. Hans mun ranglega vera getið í skýrslu lögreglu.

M var á hestbaki í Fljótsdal. Hann mun hafa verið á reiðvegi við hlið akbrautar og hafi umræddur hundur verið laus fyrir framan hann. Hann mun hafa verið að þjálfa hundinn til smölunar. Hundurinn hafði farið upp á vegkant og síðan í veg fyrir umrædda bifreið. M telur að ökumaður bifreiðarinnar hafi ekki slegið af heldur allt í einu snögghemlað áður en bifreiðin lenti á hundinum.

M krefst greiðslu bóta fyrir hundinn úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar. Vátryggingafélagið felst á bótaábyrgð sem nemur 50% en telur að skerða eigi réttarstöðu eiganda hundsins um 50% vegna eigin sakar. Ökumaður bifreiðarinnar hafi ekki mátt eiga von á að hundur myndi allt í einu birtast á miðri akbrautinni. Umráðamaður hundsins eigi ekki að vera að þvælast á veginum og ekki skipti máli þó “engin sérstök samþykkt banni hundahald enda mega ökumenn ekki gera ráð fyrir hundum eða mönnum á þjóðvegum landsins”. Hundurinn hafi verið laus við þjóðveg og af því hafi stafað mikil hætta að hann gæti orðið fyrir bifreið. Félagið telur að eiganda hundsins hafi borið sérstaklega að gæta hans þar sem um verðmætan hund hafi verið að ræða. Félagið telur að það hafi skort á að umráðamaður/eigandi hundsins hafi sýnt þá varkárni sem verði að krefjast þegar verið er að þjálfa hunda. Vörslur hefðu átt að vera með tryggari hætti.

M kveðst ekki hafa sýnt gáleysi. Hann telur að bifreiðinni hafi verið ekið óvarlega og að ekki sé tilefni til að skerða réttarstöðu M þrátt fyrir 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga. Hann telur að sambærilegt mál hafi ekki verið á borði úrskurðarnefndar en þó megi nefna mál nr. 274/2002. Í því máli hafi hundur einnig verið í þjálfun en í því máli hafi verið í gildi bann við lausagöngu hunda. M telur að verðmæti hundsins eigi ekki að skipta máli við sakarmat. Hann lætur þess getið að smalahundar fylgi almennt eigendum sínum við smalamennsku á hestum. Ekki eigi að beita strangara sakarmati þó að um verðmætan hund hafi verið að ræða. Hundurinn var 8 mánaða af Border Collie kyni.

Ökumaður bifreiðarinnar kveðst ekki hafa verið á mikilli ferð, hann hafi verið á löglegum hraða eða eitthvað undir honum en ekki getað afstýrt óhappinu. Hann hafi séð mann á hestbaki en hundurinn hafi allt í einu verið á veginum fyrir framan bifreiðina.

Álit.

Með hliðsjón af fyrirliggjandi gögnum og 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 ber ökumaður A ábyrgð á umferðaróhappi þessu.

Það er ekki unnt að virða M það til sakar að hafa verið með lausan hund á umræddum stað. Ekki er því tilefni til að skerða réttarstöðu eiganda hundsins. Ekki mun vera bann við lausagöngu hunda á umræddum stað og ekki er við eiganda hundsins að sakast þó hundurinn hafi farið í veg fyrir bifreiðina.

Verðmæti hundsins breytir ekki framanrituðu.

Niðurstaða.

Ökumaður bifreiðarinnar ber ábyrgð á umferðaróhappi þessu. Ekki er tilefni til að skerða réttarstöðu eiganda hundsins þrátt fyrir að hundurinn hafi verið laus í umrætt sinn.

Reykjavík 18. janúar 2005

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Vilhjálmur H. Vilhjálmsson hrl.